

EGYFELVONÁSOSOK — 1940. 24. szám

DISZKRÉCIÓ

63

Vigjáték egy felvonásban

Irta: **Orbók Attila**

A darab előadási joga megszerezhető a Szerzőnél

(Ez az egyfelvonásos megjelent az amerikai »Öt világrész legjobb egyfelvonásosai« című amerikai anthológia-sorozatban a Percival Wilds kiadóvállalat kiadásában. Magyar szerzőtől még csak egy darab jelent meg a gyűjteményben: Karinthy Frigyes *Bűvös szék* c. egyfelvonásosa.)

(Színpad: Nagy János elegánsan berendezett dolgozószobája. Ajtó a jobb- és baloldalon s a háttérben. Íróasztal, kerekasztal, könyvszekrény, dohányzóasztalok. Az íróasztalon kezetben Nagy János és Thorockay grófné három fényképe. Mikor a függöny felgördül, a színpad üres. Kívül csengetnek. A gazdaszasszony megjelenik a baloldali ajtóban, átmecc a színpadon, kimecc a hátsó ajtón. Egy perc múlva bevezeti Thorockay grófnét, akin pompás utcai toalette van s kissé izgatott.)

Gróné: Tehát itt lakik Nagy János banktitkár úr?

Gazdasszony: Igen, kérem... Én vagyok a házvezetőnője... (Erősen nézi a grófnét.)

Grófné: És mikor jön haza a gazdája?

Gazdasszony: Itt lesz mindjárt... Pont hatkor mindig hazajön... Tíz perc múlva itt lesz... Tessék helyet foglalni...

Grófné: Köszönöm, asszonyság, köszönöm... Mondja, nős ember Nagy János úr?

Gazdasszony: Nem, méltóságos asszony... Egész nőtlen...

Grófné: Hogyan? Maga tudja, hogy ki vagyok?

Gazdasszony: Igen, méltóságos asszony... Thorockay grófné... ha nem tévedek... Ugy-e?

Grófné: Igen... talán a színpadról ismer?...

Gazdasszony: Onnét is... de olyan régen játszott játszani...

Grófné: Igen... Három éve... Mióta férjhezmentem... Csodálom, hogy megismert.

Gazdasszony: Oh, sokat emlegeti a méltóságos grófnét a nagyságos úr.

Grófné: Emleget? Tehát beszél rólam?

Gazdasszony: Hát hogyan beszélne. (Nevet.) És még a méltóságos asszony azt kérdezi tőlem, hogy a nagyságos úr nőtlen ember-e! Mintha bizony nem tudná.

Grófné: Nem értem... mit nevet?

Gazdasszony: Tudok én mindent, méltó-

ságos asszony, nem vagyok én vak.

Grófné: Mit tud? Mert én nem tudok semmit és éppen ezért jöttem...

Gazdasszony (nevet): Nem hiába, nagy művész nő volt a méltóságos asszony! Olyan nagyszerűen adja, mintha... miatha igazán nem ismerné a nagyságos urat...

Grófné: Mi lelta magát? Hát persze, hogy nem ismerem; talán soha életemben nem is láttam.

Gazdasszony (nevet): Mondom, hogy még azt is el tudja játszani a grófné, hogy nem ismeri... No de én mindent tudok... Mert hát a nagyságos úr nagyon büszke a méltóságos asszonyra és nagyon boldog.

Grófné: Büszke és boldog?

Gazdasszony: Meghiszem azt. (Az íróasztalhoz megy.) Tessék idénézni... Itt vannak a fényképei... Sokszor megcsipem az urat, mikor itt ül a méltóságos asszony képei előtt és bámulja, mint valami csodát... De szép is a méltósága! Aztán tudom én azt is, kié odabent a hálóban az gyönyörű fehér selyempongyola.

Grófné (felpattan, az íróasztalhoz megy és sorba nézi a fényképeket): Az én fényképeim? Igen... az én fényképeim! És közben ez itt ő, úgy-e?

Gazdasszony: Persze, hogy ő. Szép ember.

Grófné: Kicsit ostoba arca van. De hogy kerülne ide az én fényképeim? Dedikáció is van rajtuk... (Olvassa és mindjában felháborodik.) »Az én drága Janosimnak, Irénjé.« »Örök hűséggel, Iréned.« »Mindig a Tied, Cuncid.« Ah, a gazember! Most már értem! Tehát ő híreszteli! Ó rágalmasz! Na, hát a maga gazdája közönséges csirkefogó!

Gazdasszony (tjeden): De méltóságos asszony! Az istenért, mi történt! Igazán nem értem!

Grófné: Nem érti?! Nos, hát mindjárt meg fogja érteni és belátja, hogy a maga gazdája gazember.

Gazdasszony: Bocsnat, de egy olyan finom, jó ember...

Bármely színdarab kéziratát és zeneanyagát megrendelheti a SZÍNHÁZI MAGAZIN-nál!

Grófné: Finom ember! Nagyon finom ember. Ha én ezt tudom, nem teszem be ide a lábamat! Értse meg, soha, de soha életemben nem is láttam ezt a Nagy János urat. Az utóbbi időben említették előttem a nevét és nem értettem miért; nem tudtam, mi közöm van hozzá... miért említik mosolyogva, miért célozgatnak rá homályosan s ha érdeklődtem, ki ez a Nagy János, miért mosolygott mindenki... Eljöttem ide ehhez az úrhoz... gondoltam, talán valamikor zszurnaliszta volt, talán ismertem, talán álnéven akkoriban, amikor színész voltam és gonosz anekdótákat mesél, ahogy azt szokták, ha egy színésznőből grófné lesz. Beszéltni akartam vele, mert az uram örülten téltékeny... A gróftól valósággal rettegtem emiatt az ismeretlen Nagy János miatt, akinek a nevét mindegyre hallanom kellett. De most már tudom, ki az a csirkefogó! Tudom, hogy sohasem láttam és mégis azt híreszteli széltében-hosszában a városban, hogy jó barátságban vagyok vele... Kompromittál... Fényképeket vesz, kirakatja az asztalára, dedikációkat hamisít reájuk és a legaljasabb módon hazudik... Talán nyíltan is hirdeti, hogy a szeretője vagyok... Bizonyára hencg vele! Oh, de ezért meglakol! Mindent elmondok a grófnak! Le fogja löni, mint egy kutyát!

Gazdasszony: Komolyan tetszik beszélni, méltóságos asszony? Nem játszani tetszik? Hiszen a gazdám imádja a grófnét... Egész oda van... Sokszor a pongyoláját csókolgatja.

Grófné: A pongyolát!

Gazdasszony: Igen, ott a hálóban... Azt mondja a méltóságos asszonyé!

Grófné: Hallatlan gázság! De most már nem érdekel semmi! Majd a gróf elintézi! Kitekeri a nyakát!

Gazdasszony (rémulten): Az istenért, méltóságos asszony! Talán csak nem akarja elmondani a férjének! Borzasztó lenne!... A nagyságos úr olyan jó, szelíd ember... Egyetlen fia özvegy édesanyjának...

Grófné: Nem érdemel kíméletet az ilyen vadállat, aki csupán hiúságból egy ártatlan asszonyt megrágalmaz!

Gazdasszony: Nem tudom, miért csinálta a nagyságos úr, de nem rossz ember... Csupa szív... Nem megy el koldus mellett, hogy ne nyúlna a zsebébe... Hét éve szolgálak nála, soha egy rossz szót nem szólt hozzám... (Sír.) Ne tessék bántani.

Grófné: Megérdemelné, hogy megbotozzák.

Gazdasszony: Tessék elhinni, hogy nem rosszól tette... Talán az Isten elvette az eszét... Úriemberekkel gyakran megesis...

Grófné: Igazán nem hagyhatom annyiba, nem tűrhetem, hogy büntetlenül rágalmazzon ez a Nagy János, ez a senki, ez a gazember!

Gazdasszony: Ne tessék azt mondani... Olyan szépen beszél nekem a méltóságos asszonyról... Ma is mondta, hogy tegnap együtt vacsoráztak a Gundelban, tegnappelőtt meg virágot vitt a Gerbeaudhoz. Ott találkoztak és grófné olyan szép volt, hogy mindenki megbámulta.

Grófné: Nahát, ez az ember tisztára örült!

Gazdasszony: Tisztára az, tessék elhinni... Sokszor egyedül van és hallom a másik szobában, hogy beszél... szaval... Nagyon szépen szaval, de bolondokat mond. Egy szót se értek belőle... Tessék vele okosan beszélni... Tessék vele akármit csinálni, de párban ne legyen belőle, mert az borzasztó lenne... Olyan jó ember... Az Isten is megáldja, ne tessék bántani.

Grófné: Szegény védtelen férfi! Talán megkészném, hogy hírbe hozott!

Gazdasszony: A méltósága olyan okos. Tessék leszólni, az éppen elég lesz. Én is sokszor megszidom és szinte sír... olyan finom ember... (Szünet.)

Grófné: Hát majd beszélék vele... Vagy írok neki... (Indul.) Isten vele.

Gazdasszony (hűlően kezetesókol): Oh, köszönöm, drága jó méltóságos asszony!

Grófné: Nem érdemelne ugyan irgalmat ez az úr, de nem akarok botrányt, nem akarom, hogy mulassanak rajtam... Oh, az emberek nagyon rosszak... De aztán el ne árulja senkinek, hogy itt voltam. Nem is látott engem soha, érti!

Gazdasszony: Oh, nyugodt lehet a méltóságos asszony... (Riadtan.) Szent Isten! Itt van... A levélszekrényt most nyitotta ki...

Grófné: Hol menjek ki? Nincs még egy kijárat!

Gazdasszony: Niucsen, sajnos, niucsen... (Szünet.)

Grófné: Különbben nem baj. Gondoltam valamit... Majd beszélék vele. Hol a hálószobája?

Gazdasszony (jobbba mutat): Itt van. Erre...

Grófné: Elbújok a bálóba, míg elmegy... ha pedig bejön, beszélék vele... De egy szót se róla, hogy itt voltam. Megértette?

Gazdasszony: Igen... de úgy-e, nem tessék majd bántani!

Grófné: Ne féljen, csak megleckéztetem...
Gazdasszony: De hamar, mert jön...

Grófné: Tehát egy szót se! (El jobbra. A gazdasszony nagyot sóhajt. Rövid szünet.)

János (belep. Nagyon jókedvű Kezében levél, amelyet gyorsan átfut, aztán a zsebébe gyűri): Jóestét, Háringásné. Mi újság?

Gazdasszony: Semmi különös.
János: Milyen jó illat van itt. Talán parfümözi magát!

Gazdasszony: Oh nem... csak ritkán.
János: Jól teszi. Öregasszony nem vén asszony. Hogy van az őrmester? Még mindig oly szúrós a bajusza?

Gazdasszony: Hogy kérdezhet ilyet a nagyságos úr? Nagyon jó kedve van ma a nagyságos úrnak.

János: Bizony, jó kedvem van. Meghíszem azt! (A fényképre mutat.) Levelet kaptam tőle... a búbajos asszonykától... Hétkor vár rám a Várban, a Ruszwurnánál. Nem vacsorázom itthon... De azért hamarosan csináljon csokoládét.

Gazdasszony: Mondja, nagyságos úr, nem lesz abból baj, hogy itt ki vannak rakva a fényképek...

János: Ugyan, mi baj lehetne? Legfeljebb megrukkadnak a kollégáim a sárga irigységtől... Nem érti maga azt, Háringásné... Mióta néhányszor együtt láttak a barátaim

a grófnéval, hát olyan respektusom van, mint a pinty. Ugy néznek rám, mint egy félistenre. A vezérigazgató előre köszön.

Gazdasszony: De ha megtudná a gróf...

János: Az a hülye? Jegyezze meg magának, a férj sohasem tud meg semmit. Most pedig menjen és csinálja meg hamar a csokoládét. (Szünet.)

Gazdasszony: Nagyon féltem a nagyságos urat... nagyon féltem...

János: Menjen már, menjen. (Gazdasszony el balra. János fityűrészve le és fel jár. Tűnődve.) Mi ütött ebbe az asszonyba? (Cigarettaira gyújt, újságot vesz elő és letelepszik a fotóbjé, háttal a jobboldali ajtónak s olvas.)

Grófné (halkan kinyitja az ajtót. Belép fehérgyöngyökben): Kukukk! Ki van itt?

János (megdermed és meg se mer mozdulni): Hát ez mi?

Grófné (megédesen): Hát észre se akarja venni Jancsi az ő Cunciját!

János (a mutatójúját a fülébe dugja és rázza, mint amikor valakinek cseng a füle):

Grófné: Talán bizony nem örülsz a meglepetésnek?

János (megfordul és ijedtében majd kifordul a fotójból): Jaj! A grófné!

Grófné: Micsoda grófné? Én nem vagyok neked grófné, én a te Iréné, a te Cuncid vagyok.

János: Hogy jött ide a méltóságos asszony? Miért jött ide?

Grófné: Mit komédiázol? Bezzeg, tegnap este a Gundelban nem gondoltad, hogy én ma beállítok hozzád? Meg vagy lepődve, úry-e?

János: Meglepődve? Dehogy Ellenben meg vagyok örülve... A grófné maga? Mit akar, kérem, itt, nálam?

Grófné: Hogy én ki vagyok? És mit akarok? Hát hogy lehet ilyet kérdezni a szeretődtől. Talán csak nem felejtettél el tegnap este óta, amikor együtt vacsoráztunk a Gundelban és olyan szerelmesen beszéltél hozzám.

János: Bocsánat... én tegnap este a Balaton-kávéházban biliárdoztam éjfélig!

Grófné: Ugyan, kérlek, ne tréfálgj... Még kitelik tőled, hogy arra sem emlékszel, hogy tegnapelőtt mily gyönyörű virágokat hoztál nekem a Gerbeaudhoz. te, te egyetlen drágaságom.

János: Tegnapelőtt az ügétőn voltam és ész delután Borbély Pistával.

Grófné: Borzasztó feledékeny vagy... Ugylátszik, egészen megzavart, hogy ma este a Várba adtam neked randevút és mégis váratlanul beállítottam hozzád. De úgy üntött a férjem és nem bírtam hétig várni, drága szerelmem. (Leül a fotó karjára. János ijedten elhúzódik.)

János (fovacogva): De kérem, nekem nem maga irt. Hogy is irt volna. Nem is ismerem. (Kiveszi a zsebéből a levelet.)

Grófné (kikapja János kezéből a levelet): Mi van veled? Nem én irtam neked ezt a levelet? Hát nézd meg... Olvasd el! (Olvasza.) »Egyetlen Jancsim! Este hétkor várlak a Várban, Ruszwurmnál. Jöjj pontosan, drágaságom. Ezerszer csókol hírséges Iréné.« (Visszaadja a levelet.) Nézd meg jól, nyisd ki a szemedet. Olvasd el.

János: Ebben a levélben az van. (Olvasza.)

»Hallja az úr, mégis csak piszkóság, hogy két éve nem akarja törleszteni a számláját. Még egyszer felszólítom, hogy fizessen, ellenkező esetben bepörlöm és a pénzemet kivásalom. Hubmann.« Ezt a levelet a szabóm írta. Azt írja a pénzemet kivásalom ez az ő stílusa. Nem vagyok én részeg, tudom én, hogy mit olvasok!

Grófné (töلبé roskad): Szegény Jancsim. (Zokog.) Szegény Jancsim! Látod a nagy szerelem mivé tett.

János: Kérem, eresszen el! Miért sír? Én nem vagyok szerelmes. Nem is ismerem magát és ha sokáig folytatja, hát kiugrom az ablakon.

Grófné: Ez a borzasztó, ez a rettenetes, hogy meg se ismered! Nem ismered meg engem, a szeretődet! A nagy szerelem megörjített. A nagy boldogság. Mert mindig veled voltam.

János: Most már igazán kezdek megörülni... Hogy mindig velem volt? Kivel? Velem? Velem?

Grófné: Veled! Veled!

János: Velem, veled, vele, velünk, veletek... Hát ez már sok! Ez már több mint sok! Nem ismerem kegyedet! Sohasem lát-tam.

Grófné: Könyörgöm Jancsim, térj észre. Nézz meg jól. Nézz reám! Ha engem nem is ismered meg, talán erre a pongyolára emlékszel, hiszen te vetted.

János: Igen, tudom, én vettem Holzer-nál.

Grófné: Velem vetted. Együtt választottuk ki, mikor végre meghódítottál és elhatároztam, hogy öt percre feljövök hozzád. Együtt vettük. Emlékszel?

János: Nem igaz. Egyedül vettem.

Grófné: Törd a fejedet, februárban vettük, Velem voltál a boltban?

János: Veled?

Grófné: Velem.

János: Velem, veled, vele, velünk, veletek... Igazán meg kell örülnöm!

Grófné: És a fényképeket ki adta neked? Talán bizony nem én!!

János: Nem. Nem maga. Én vettem a fényképésznél nehéz pénzért.

Grófné: Nehéz pénzért? Hogy mondhatsz ilyet, mikor jól emlékezhetsz, hogy szerelmünk legkedesebb órái után kaptad tőlem emlékül. Hát ki írta erre: »Az én drága Jancsimnak, Irénjé.« Meg erre: »Mindig tied, Cuncid.« Emlékszel, ezt akkor kaptad tőlem, mikor egy szép havas téli éjszakát itt töltöttem nálad. A kályhában vörös fényvel égett a tűz, a lámpát kioltottad, az öledbe vettél s az ifjúságodról meséltél nekem és áldott jó özvegy édesanyádról, akinek te vagy az egyedüli vigasz.

János: Az igaz, hogy én vagyok az egyedül gyermeke, de a fényképekre az egyik gépirókiasszonyunkkal, egy bankhivatalnoknővel irattam ezeket a sorokat, mikor itt volt nálam hivatalos ügyben egy téli éjszaka és tényleg... tényleg meséltem neki a mamámról.

Grófné: Te szerencsétlen! Nagyon rosszul vagy! Én voltam itt akkor, én dedikáltam a fényképeimet, nekem meséltél a mamámról.

János: Igazán... Igazán maga volt itt? Hát maga a Schwarc Sári?

Grófné: Schwarc Sári? Dehogy! Thorockay grófné. Annak a vén hülyének a felesége és a te szeretőd, a te Cumeid, ákit olyan forrón öleltél akkor éjszaka.

János: De maga akkor kövérebb volt.

Grófné: Igen, kövérebb voltam, sokkal kövérebb, de tudod jól, hogy lesoványodtam, mert nem voltam Pesten két hétig. Az urammal Bécsben voltam és akkor lesoványodtam bájjatomban, hogy nem láthattalak.

János: És te Thorockay grófné, te nem vagy nappal a bankban Schwarc Sári gépirónú?

Grófné: Hogy lehet ilyen zöldeket kérdezni? Már azt hittem, észretérsz, de úgy látszik megint rohamod van. Gyere ide mellém. Hajtsd a fejedet az ölembé. Talán jobban leszel, ha megsimogatom.

János: Nem!... Nem! Ne nyuljon hozzám! Menjen ki, Hangyjon! Elég volt már, elég volt a tréfából, mert megbolondulok. Menjen a pokolba!

Grófné: Na hallo! Ha meg is bolondultál, egy kicsit udvariasabb lehetnél!

János: Kérem, könyörgöm menjen el, mert én öngyilkos leszek, vagy kidobom magát.

Grófné (zokog): Mit mondtál? Hogy engem kidobsz, engemet, aki olyan hűséges szeretőd voltam?... Bezzeg nem így beszéltél még tegnap a Gerbaudnál és tegnapelőtt a Gundelben, meg mikor könyörögtél, hogy legyek a tied és csaljam meg a grófit, azt a vén hülyét, pedig az egy derék öregember... Ilyenek vagytok ti férfiak... Ha meguntok minket, akkor aztán nem ismertek kíméletet és eldobtok, mint valami rongyot.

János: Igen meguntam... Elég volt magából! Egy ilyen nő, aki nappal Thorockay grófné, éjjel Schwarc Sári... Nappal székes, éjjel úgy vagy megfordítva.

Grófné: Hát így beszélsz velem?... Jó, megyek, de jegyezd meg, hogy soha többé vissza nem térek. Soha sem bocsátom meg, hogy így játszottál, komédiáztál, csak azért, hogy lerázz magadról... Soha többé nem teszem be hozzád a lábamat.

János: Ne is jöjjön, mert elköltözöm. Még holnap elhurcolkodom, kivándorlok.

Grófné: Hát folytatod, hát tovább komédiázol?

János: En komédiázom? Vagy maga komédiázik, vagy én vagyok megőrülve.

Grófné: Megyek, mert nem bírom nézni tovább ezt az ottomba, cinikus, hálátlan viselkedést... De majd hiába jössz könyörögni, hogy megbántad hütlenségedet, hiába kérsz, hogy térjek vissza. Én Thorockay grófné vagyok, mindent meg bírok bocsátani, de a megaláztatást nem! (Búszkán el a butoldalon.)

János (a fejét fogja): Tényleg megbolondultam... Hátha mégis a szeretőm?

Gazdasszony (jön jobbról és hozza a csokoládét): Tessék, itt a csokoládé... Mi történt magával, nagyságos úr? Olyan sápadt és borzas! Talán rosszul vagy?

János: Háringásné, maga tisztességes asszony volt az egész életében. Tegye a kezét a szívére.

Gazdasszony: Kérem, tessék. Oda tettem.

János: És mondja, ki az én szeretőm, a Schwarc Sári, vagy a Thorockay grófné.

Gazdasszony: Hát én azt honnét tudjam? Nem alszom a házban. A nagyságos úr nekem sohasem említette, hogy egy Schwarc Sári nevű hölgygel is jóban van. Csak a grófnéről beszélt.

János: Hát ki az, aki ott van... ott a hálószobában?

Gazdasszony: Nincs ott senki, nagyságos úr kérem.

János: Nem látta a grófnét. Nem jött ide a grófné?

Gazdasszony: Nem jött ide ma egy árva lélek sem.

János: Hát akkor tényleg meg vagyok bolondulva. (A grófné megjelenik a baloldali ajtóban ugyanúgy, mint amikor először belépett.) Odanézzen! Ki az? Az a nő ott... ki az?

Grófné: Ah, még a cseléded előtt is komédiázol, te hálátlan, te kegyetlen! Eldobsz, mint egy rongyot, de útni fog a bosszú órája. Megjösszom, meg fogod bánti gazságodat, te gazember! Te esküszög, te gyilkos! (El a hátsó ajtón.)

János (reszketve): Látja... a grófné... Hallotta? Miért eresztette be!

Gazdasszony: Kit?

János: A grófnét. Ezt az örültet. Ez az asszony meg van örülve.

Gazdasszony: Micsoda asszony!

János: Maga is megőrült. Az az asszony, aki itt volt most...

Gazdasszony: A nagyságos úr beteg. Itt nem volt senki.

János: Hát akkor én vagyok megbolondulva!

Pista (bejön sietve a hátsó ajtón, tavaszi felöltöben, fején kalappal): Szervusz öregem! Jó estét, Háringásné.

Gazdasszony: Jó estét Pista úr. Éppen jókor tetszik érkezni.

Pista: Meghiszem azt, hogy jókor. No öregem most az egyszer megcsíptelek. Hogy őszinte legyek, sohasem akartam elhinni neked, hogy a nagyszerű, a híres, a ragyogó Thorockay grófné a szeretőd. De most találkozom vele éppen abban a pilanatban, mikor kisurrant tőled — és gratulálok.

János (nekiugrik és torkonragadja): Mit mondtál! Hogy a grófné a szeretőm! Gazember!

Pista: Megőrültél Jancsi? — Segítségl!
János: Hazudsz! Nem innét ment ki! Nem is ismerem!

Gazdasszony: Eressze el!

Pista: Eressz el! Örült! (Kitépi magát.) Nem vagyok vak, láttam... Nem tehetek róla... És to mondtad, hogy a szeretőd!

János: Nem igaz! Sohasem mondtam! Aljas rágalom! És ha megegyeszer kiejted a Thorockay grófné nevét a szádon, hát agyonlőlek mint egy kutyát (Elrohan.)

Pista (igazítja a nyakkendőjét): Ilyen durva fráter. Ugylátszik, be van rúgva, Ő beszél mindig a grófnéről és még ő támad nekem, mert véletlenül megláttam.

Gazdasszony: Oh, a nagyságos úr nagyon finom úri ember. Tetszik tudni, igazi gavallér; vigyázz a női becsületre.

Pista: A fene hitte volna, hogy ilyen diszkrét fiú!

FÜGGÖNY